

Обр. 3. Мамутъ, гравиранъ върху костъ отъ предисторическия човѣкъ.

се промъкнаха къмъ своята плячка. Никжде не се помръдваше клонче, никжде не се чуваше шумъ. Когато приближиха гората, тѣ запалиха голѣмъ огънь и залегнаха въ тревата. При дадения знакъ да настѣпятъ, всички грабнаха въ ржце по една разгорена главня. Пещернитѣ хора съ викъ и огънь плашеха своитѣ врагове. Мамутитѣ отстѣпиха къмъ малк та гора, гдето имаше голѣма пропасть. Като видѣха опасността, животнитѣ внезапно се повърнаха назадъ и се нахвърлиха върху хората, но бѣха посрещнати съ огънь! Мамутитѣ избѣгаха съ лудо тичане и сгизиха трима отъ нападателитѣ. Но не всички мамути можаха да избѣгатъ: единиятъ, най-тежкиятъ, бѣ откъснатъ отъ своитѣ другари. Обезумѣлъ отъ страхъ, той яростно се мѣташе изъ горицата и жално надуваше своя хоботъ. Най-после грамадниятъ мамутъ се показва между дърветата. Изморенъ, той се спрѣ нерешително, изгледа всички съ своитѣ малки, зли очи и съ повдигнатъ хоботъ трѣбѣше за помощъ. Хората хвърляха върху него копия, камъни, дървета и викаха съ всички сила, за да заглушатъ рева му. (Обр. 4). Той би се справилъ лесно съ своитѣ врагове, но се боеше отъ силно разпаленитѣ главни, съ които хората го заобиколиха.